

velse af dette Formaal vil der ikke behøves en saaa talrig Underofficersstab som den, Talen her er om. Talen er nemlig om ikke mindre end 69 Underofficerer, af hvilke kun de 5 ere betydelige ved Hærsloven; det er altsaa en meget betydelig Styrke, som her skulde anvendes. — Der synes mig ikke at være nogen Rimelighed herfor; thi en saadan Forfremmelse som den omhandlede vil jo i saa Tilfælde kun komme enkelte af disse Mænd tilgode, i Særdeleshed naar de skulle dele Forfremmelsen til Intendantposterne med dem, der ere komne frem ad en anden Vej, ad den hurtige Vej, som jeg nylig tillod mig at nævne, nemlig gennem Officereskolen. Det er jo ogsaa muligt, at de efterhaanden kunde blive undbragne fra Forfremmelse, naar Tilstrømningen ad den anden Vej skulde blive saa stor, at Ministeriet troede ikke at burde affkære den. Dertil kommer, at den Uddannelse, som disse Underofficerer ifølge deres store Antal ville kunne faae, vil blive meget ubetydelig. Det maa jo erindres, at det Personale, som af Ministeriet er opstillet, af Intendant, Overintendant og Stabsintendant, er et Personale, som omtrent svarer til, hvad vi hidtil have anvendt til hele denne Sag, nemlig Afdelingsintendanterne. Disse have tidligere haft nogen Medhjælp gennem visse Underofficerer, de saakaldte Fournere — maaskee ogsaa paa sine Steder hos Commandeersergenterne —, som have hjulpet dem ved deres Arbejde, men dette har kunnet stee uden at hindre disse Mænd fra tillige at være Combatanter; de have tillige kunnet udføre deres egentlige Forretninger ved Siden af, og det staaer ikke til at antage, at disse Mænd derigennem skulde være komne slynderligt i Besiddelse af de Kundskaber, som udfordres til at være Intendant. Dernæst har der vel i de senere Aar været uddannet Intendanturassistentter af Værnepligtige, men disse have været af samme Bestaaffenhed som de, der ogsaa efter Forslaget skulle uddannes, nemlig de saakaldte Menige og Undercorporaler. Hele den mellem-liggende Masse faste Underofficerer, Stabssergenter, Oversergenter og Sergenter, naar jeg undtager 18, der ere ansatte som Sygesergenter ved Brigaderne, og nogle, som kun have

ffikket Navn, men nu findes ved Værddepotet og deslige Instituter, ere derimod nye Mænd, som vi ikke have kjendt før, men som her skulde drages ind i Forpleiningscorpsen og der erholde selvstændige Stillinger. Men naar man nu seer efter, hvorledes disse Mænd skulle anvendes, finder man, at de fleste af dem væsentligt skulde benyttes som Medhjælpere for Intendanterne og altsaa i samme Egenstaaelse som de tidligere Fournere, og dernæst finder man, at 10 af dem skulle være Intendant i Reserven; det vil altsaa sige, at de engang hvert andet Aar ville komme i Function nogle Maaned. Det synes dog at være en meget ringe Uddannelse, som derigennem kan naaes, og jeg finder det saaledes overmaade tvivlsomt, om den Stilling, som man her vil give dem, virkelig skulde være istand til at udvikle dem videre i den Retning, hvori de ikke allerede ere udviklede. Hvad de medbringe til Stillingen fra de andre Hærsafdelinger, er den militaire Orden og Disciplin, den behøve de ikke nogen videre Uddannelse af — men i selve Forretningerne synes de ikke at kunne faae noget slynderligt Indblik, da de ikke komme i nogen betroet Stilling i denne Henseende. Nu maa det jo endvidere indrømmes, at det er en meget betydelig Fordyrelse, her er Tale om. Den ærede Krigsminister syntes før ikke saa godt om, at jeg fremhævede dette Moment med Hensyn til Ministeriets Ordning, men den ærede Minister maa undskyldes, vi kunne ikke andet end tage disse Pengehensyn. Armeens nye Stilling har kostet og vil koste Landet meget betydeligt, og naar jeg tager denne Lov i Forbindelse med den foregaaende, er der Spørgsmaal om en forøget Udgift af næsten 60,000 Rbd. om Aaret. Dette er et Punkt, vi ikke kunne overse. Om det ogsaa skulde lykkes at vise, at paa denne Maade vil Armeen være udrustet med et bedre Forpleiningscorps, end den tidligere har haft, troer jeg dog, at vi maae betænke, om dette ogsaa er et saa betydeligt Pengeoffer værd, og om man ikke paa andre Maader, navnlig ved at holde sig nærmere til, hvad vi ifjor havde paa-tænkt, skulde kunne faae en ligesaa tilfredsstillende og mindre bekostelig Ordning.